HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

אבל בב"ד של ישראל כיון דנמר דיניה לקטלא מיקטל קטלי ליה.

מע"ג לתמר בסנהדרין (דף מב:) שהיה אחד רוכב על סוס וסודרין בידו ונמלו לו זכות היה הלה מניף בסודרים מכל מקום לא שכיח: **רשב"ג** אומר בין כך ובין כך **לא** ישלחנו ביד אחר. א והלכה דלרשב"ג (קדושין דף מג.) ושלח ושלחה מלמד שהשליח עושה שליח ויש שיש כיצד לחין הבעל מקפיד ב: **משום** בזיון **דבעל**. פירש בקונטרס שעליו לכתוב את הגט ולחין לו רוקה שידעו רבים שחין יודע לכתבו וחם דקתמר יכתבו ויתנו ג חגב יכתבו נקט יתנו לי נמי על ידי שיחמרו לחחר שיחן רבים בדבר שהבעל לח כתבו ומקפיד גם על המחינה ות"ת מלי בזיון לישא ושם תנן (לעיל דף כב:) התם כותבת את גיטה חלמת לחן על הבעל לכתוב ולח ר"ל לעוסה על הבעל לכתוב חלח הח קח משמע לן דחפילו חתה כותבת כשר דידעת לחקנויי: **ומילי לא** מימסרן לשליח.

ר"מ ור' יוסי פליגי לקמן בפ' התקבל (דף סו:) בזומר לשלוח דקסבר תנו דקסבר ר"מ דעשאן ב"ד ור' יוסי פליג דחפי' חמר לב"ד הגדול שבירושלים יכולו לומר לו חבל חין בידינו ויכתבו ויתנו לה חבל בזומר כתבו ותנו דחפילו ר"מ מודה דיכתבו ויתנו ולא מימסרי לשליח כדמוקמ' מתניתין דהתם והח דקתמר בגמ' שלחו ליה מני רב לשמועה חמר ותנו גט לחשתי ותמרו לסופר וכתב וחתמו הן משו שלח להו תלח והדבר ברור חלמוד ופריך מהח דחמר שמועה הלכה כרבי יוסי דחמר מילי לח מימסרן לשליח הוה מני למיפרך דבשניס חפילו ר"מ מודה לח מימסרן חלח ניחח ליה לחקנויי שמועה דחשמועה ועוד דהוה מני למימר דטעמיה דר"מ משום בזיון דבעל וקסבר שמועה דבכתיבה ליכח בזיון חבל בחתימה כשחימתו מחריס הוח לשיכח בזיון למיפרסמח מילתח בחתימה טפי ומיהו הוה מני למיפרך מדשמועה להכח דקסבר טעמח משום מילי דחמר מתנה כרבי היח כגון חלח כיון שהיה נרוך להביח משמועה דהתם:

פריך מחידך דשמועה דהתם:

כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל. חפילו למחן דחמר בהמפקיד (ב"מ דף לו.) שומר שמקר לשומר שהרי מקרו נבן דעת דחין יכול לומר לו חין רלוני שיהח פקדוני ביד חחר כדי שיחזיר מ"מ לכתחלה חין לו לעשות:

היכא דנפקה לאפיה. נקט הכי משום דמתניתין מיירי בחלה דחמשון ולח הגיע לעיר שהשחה שם:

שקול

דזימנין דגיטא בטיל חם שנה כדבעינן לפרושי ואע"ג שהגיע חפצו לידו ולא הפסיד כלום בטל גיטא דעבר על דעתו וקפיד דומיא דבית ועלייה דלא מפסיד בעל מידי ואפ"ה בטל גיטא וה"ה הכי נמי הכא והשתא אזיל ומפרש אימת הוי קפידא ובטל גיטא דמדקאמרינן זמנין דגיטא לא הוי משמע דלפעמים הוי גיטא ואפילו שלחו ביד אחר: היכא דנפקא לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלא גיטא מיניה דכ"ע לא פליגי דגיטא מעליא הוי: פי' כשאמר הבעל לשליח ראשון טול לי ממנה חפץ פלוני אע"פ שאמר לו טול חפץ ברישא והדר תן לה גט ואזל שליח ראשון ומינה שליח שני כיון דלא שינה שליח שני מדעתו

מסורת הש"ס

ה) סנהדרין מה: מכות ז, ב) [ועי' ב"מ נו:], ג) נקמן סו., ד) [נקמן סו: עפ: עכ:], ה) ב"מ כט:, ו) [נכרכות ס. וש"נ],

מוסף רש"י

אמר לשנים תנו גט לאשתי. מע"ג דלא אמר בעצמן ולא יאמרו לעדים אחרים לחתום, דלאו בית דין מינייהו לנזות על אחרים אלא עדים שיעיבו, ובגמרא מפרש על כתב הגט שם יכולין לנזות לסופר אחר לכתוב או שם עצמם נאריכין לכותבו (לקמן סו:). **או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי.** מע"פ שהן רואין לעשות בית דין כיון דהכא אמר להו כתבו, לא ב"ד שיעיבו אלא (לקמן סו:). כאן **שנה רבי.** במשנה זו למדנו רבי שפשט המשניות, אין השואל רשאי להשאיל. דכולהו שייך למימר אין רלונו שיהא פקדונו ביד אחר (ב"מ כט:).

מוסף תוספות

א. וקס"ד דרשב"ג אפי' חלה קאמר. רשב"ם. ב. שגילה הבעל דעתו שאינו מקפיד. רשב"ם. וע"ע מכ"ש ש"ך. ג. דמשמע שגם הנתינה צריכין לעשות. מצינו למימר דלאו דוקא שיתנו הן עצמן, אלא. תוס' ריש"ד.

פסקי רי"ד

מתני' המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר ואם אמר לו טול לי ממנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר שאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר. פי' בא"י שאינו צ"ל בפני נכתב ובפני נחתם משלחנו ביד אחר ועושה שליח מאליו שלא בב"ד. אמר רב כהנא חלה תנן. פי' דוקא אם חלה שהוא אנוס וה"ה נמי לכל האנוסים או משלחנו ביד אחר אבל אם אין לו שום אונס לא ישלחנו ביד אחר. פשיטא חלה קתני מהו דתימא ה"ה אע"ג דלא חלה והאי דקתני חלה אורחא דמילתא קתני קמ"ל דאפי' חלה נמי לא. **גמ'** אמר רב כהנא חלה תנן פשיטא חלה קתני מהו דתימא ה"ה אע"ג דלא חלה והאי דקתני חלה אורחא דמילתא קתני קמ"ל דאפי' חלה נמי לא ואי אמרת דמי אי דא"ל הולך אפי' חלה נמי לא ואי רשב"ג אפילו חלה נמי לא דתניא הולך גט זה לאשתי הרי זה לא אחר את הולך גט זה לאשתי הרי זה לא ישלחנו ביד אחר רשב"ג אומר בין כך ובין כך אין השליח עושה שליח איבעית אימא הולך והוא דחלה ואי בעית אימא דרשב"ג היא וחלה שאני ואי בעית אימא דחלה שאני תנן המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר ורמינהו אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו אינהו אין אבל שליח לא אמר אביי התם טעמא מאי משום בזיון דבעל הכא בעל לא קפיד רבא אמר משום דמילי נינהו ומילי לא מימסרן לשליח מתנה ובפלוגתא דרב ושמואל רב אמר מתנה אינה כגט ושמואל אמר מתנה הרי היא כגט: ואם אמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני: אמר ריש לקיש כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל ואין השוכר רשאי להשכיר ור' יוחנן זו אפילו תינוקות של בית רבן יודעים אותה שאין לו רבי יוחנן אמר לו הוי נעשה כאומר לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמאל דכולי עלמא היכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא מעליא הוי כי פליגי היכא דא"ל שקול

אבל בב"ד של ישראל כיון דנפק ליה דינא לקטלא קטלי ליה א"ל אביי ב"ד של ישראל נמי אפשר דחזו ליה זכותא כי חזו ליה זכותא מקמי דליגמר דינא בתר גמר דינא תו לא חזו ליה זכותא לימא מסייעא ליה כ"מ שיעמדו שנים ויאמרו מעידים אנו את איש פלוני שנגמר דינו בבית דינו של פלוני ופלוני ופלוני עדיו ה"ז יהרג דלמא בורח שאני ת"ש שמע מב"ד של ישראל שהיו אומרים איש פלוני מת ואיש פלוני נהרג אל ישיאו את אשתו מאי מת ומאי נהרג אילימא מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי אל ישיאו את אשתו הא קיי"ל כל מסיח לפי תומו הימוני מהימני ליה אלא לאו מת יוצא למות ונהרג יוצא ליהרג וקתני בב"ד של ישראל ישיאו את אשתו לעולם מת ממש ונהרג ממש דכוותיה גבי עובדי כוכבים אמאי לא והא קיי"ל כל מסיח לפי תומו הימוני מהימני הני מילי במילתא דלא שייכי בה אבל במילתא דשייכי בה לאחזוקי שקריהו: **מתני'** המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר ואם אמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני לא ישלחנו ביד אחר שאין רצונו שיהא פקדונו ביד אחר: **גמ'** אמר רב כהנא חלה תנן פשיטא חלה קתני מהו דתימא ה"ה אע"ג דלא חלה והאי דקתני חלה אורחא דמילתא קתני קמ"ל הולך אפי' חלה נמי לא ואי רשב"ג אפילו חלה נמי לא דתניא הולך גט זה לאשתי הרי זה לא אחר את הולך גט זה לאשתי הרי זה לא ישלחנו ביד אחר רשב"ג אומר בין כך ובין כך אין השליח עושה שליח איבעית אימא הולך והוא דחלה ואי בעית אימא דרשב"ג היא וחלה שאני ואי בעית אימא דחלה שאני תנן המביא גט בא"י וחלה הרי זה משלחו ביד אחר ורמינהו אמר לשנים תנו גט לאשתי או לשלשה כתבו גט ותנו לאשתי הרי אלו יכתבו ויתנו אינהו אין אבל שליח לא אמר אביי התם טעמא מאי משום בזיון דבעל הכא בעל לא קפיד רבא אמר משום דמילי נינהו ומילי לא מימסרן לשליח מתנה ובפלוגתא דרב ושמואל רב אמר מתנה אינה כגט ושמואל אמר מתנה הרי היא כגט: ואם אמר לו טול לי הימנה חפץ פלוני: אמר ריש לקיש כאן שנה רבי אין השואל רשאי להשאיל ואין השוכר רשאי להשכיר ור' יוחנן זו אפילו תינוקות של בית רבן יודעים אותה שאין לו רבי יוחנן אמר לו הוי נעשה כאומר לו אל תגרשה אלא בבית וגירשה בעלייה אל תגרשה אלא בימין וגירשה בשמאל דכולי עלמא היכא דנפקה לאפיה ויהבה ליה חפץ והדר שקלה מיניה גיטא כולי עלמא לא פליגי דגיטא מעליא הוי כי פליגי היכא דא"ל שקול

פליגי דהוי גיטא. דלע"ג דחין רלונו שיהא פקדונו ביד אחר שליחות דגיטא לח בטיל ככל שלומי גיטא שיכולין לעשות שליח לחגט לח קפיד בעל לדבר זה דגט חינו חלוי בחפץ דחפסד דחפסד שילך ויטול החפץ ושלח הגט ביד אחר שליחות דגיטא לח בטיל ככל שלומי גיטא שיכולין לעשות שליח לחגט לח קפיד בעל לדבר זה דגט חינו חלוי בחפץ